

Άγιον Όρος, το λιμάνι της σωτηρίας.

Άγιον Όρος.

Πάρα πολύ πίσω το Άγιον Όρος είχε πληθυσμό περισσότερο από 30.000 μοναχούς. Υπήρχε μοναστήρι που είχε 2.000 μοναχούς. Ήταν κατάμεστο το Άγιον Όρος. Εκεί να δείτε αγιότητα και οσιότητα! Οι πνευματικοί άνθρωποι ήταν γεμάτοι από χαρίσματα του Θεού. Το Άγιον Όρος βοήθησε τον κόσμο, είναι το λιμάνι της σωτηρίας. Έρχονται κι έρχονται άνθρωποι και το επισκέπτονται και σήμερα, όπως βλέπουμε. Και τότε με την αγιότητα που είχαν εκείνοι οι μοναχοί, αλλά και τώρα η αποστολή του Αγίου Όρους είναι ιερώτατη.

Βλέπουμε ανθρώπους αδιάφορους που έρχονται για μία περιέργεια, κι αλλάζουν, αναγεννώνται, κι επιστρέφουν σπίτι τους αλλαγμένοι εντελώς και μεταφέρουν την ωφέλεια της εμπειρίας τους και στους οικείους και στους γνωστούς. Έρχονται αυτοί οι άνθρωποι και θαυμάζουν. Βλέπουν τους μοναχούς, βλέπουν τα νιάτα και λένε: «Μα αυτοί οι άνθρωποι, αυτά τα παιδιά, πώς μπορούν και νικούν την αμαρτία; Πώς διατηρούν τον εαυτό τους αγνό και καθαρό; Πώς εμείς δεν μπορούμε να εγκρατευθούμε στο α', β' θέμα, κι αυτοί οι νεαροί άνθρωποι με σπουδές και με νιάτα και με ομορφιές να ασκούνται στον Άγιον Όρος, μέσ' στο μοναστήρι,

μέσ' στους τέσσερις τοίχους, τη νύχτα ν' αγρυπνούν, τη μέρα να εργάζονται, να κόβουν το θέλημά τους, να ασκούνται στην αρετή, να ταπεινώνουν τους εαυτούς των, ν' αρνούνται την ελευθερία τους χάρη της αγάπης του Χριστού και να λάμπουν τα πρόσωπά τους από αγνότητα;» Και προβληματίζονται αυτοί οι άνθρωποι και λένε, εμείς γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αυτό το πράγμα;

Όταν ήμουν στην έρημο ήρθε ένας άνθρωπος και μου λέει:

– «Πάτερ, πώς μπορείτε και μένετε εδώ εσείς;»

Εγώ του χαμογέλασα και του λέω:

– «Γιατί δεν μπορώ να μείνω εδώ;»

– «Εμένα να μου δώσουν τα καλύτερα πράγματα, δεν μπορώ να σταθώ καθόλου».

Κι εγώ του λέω:

– «Αν μου δώσεις όλον τον κόσμο, δεν μπορώ να σου δώσω ούτε βήμα από το Άγιον Όρος. Για μένα είναι η ευτυχία μου».

– «Μα εδώ μέσα στην έρημο; Τι ευτυχία νιώθεις εσύ;»

– «Αυτή που δεν γνωρίζεις εσύ», του λέω. «Αν τη γνώριζες την ευτυχία που λέω, τότε θα με καταλάβαινες τι σου μιλώ».

Ζούσαμε στην έρημο και δεν είχαμε απολύτως τίποτα, μέσα στα πουρνάρια και στα βράχια. Δεν είχαμε νερό, πίναμε από στέρνες, δεν είχαμε κρεββάτι, δεν είχαμε τίποτε, κι όμως είχαμε τη μεγαλύτερη ευτυχία του Θεού. Και μόνο η ευτυχία μάς έφτανε για μια ευλογημένη παράκληση της ψυχής.

Κάποιος Ιερέυς ήρθε από τον κόσμο, κι επειδή δεν είχαμε πού να τον βάλουμε, βγήκα εγώ από το κελλάκι μου και τον έβαλα αυτόν να κοιμηθεί. Σηκώθηκε τη νύχτα ο άνθρωπος, τρόμαξε. «Πού είναι;» λέει. Εμείς είμαστε με το κομποσκοίνι έξω, αυτός ξύπνησε, βγήκε έξω, μόλις είδε την ερημιά, εκείνα τα πράγματα, κόντευε να πάθει συγκοπή. Του λέω:

– «Μην τρομάζετε, μια χαρά είμαστε εδώ».

Όταν ξημέρωσε, ήταν ένας βράχος πάνω από την καλύβα μου, μου λέει:

– «Δεν φοβάσαι να μην πέσει;»

– «Δεν πέφτει», του λέω.

- «Κι αν πέσει;»
- «Μα δεν πέφτει».
- «Μα γιατί δεν πέφτει;»
- «Γιατί τον κρατάει ο Θεός και δεν πέφτει, άμα θέλει τον αφήνει και πέφτει. Δεν στέκει με το θέλημά του, στέκει γιατί τον κρατάει ο Θεός».

Του φαινόταν παραμύθι. «Τώρα τρελός είναι αυτός;» λέει.

**Από το περιοδικό “Όσιος Φιλόθεος της Πάρου” 7, έκδ. Ορθόδοξος
Κυψέλη, 2003, σ. 32.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>